

a to jedině z toho důvodu, že — ač obsahem opravného prostředku upozorňován — nevystihl správně právní dosah shora vyznačeného svého rozhodnutí o bezpodmínečném započtení zmíněné doby studijní a že vycházel z nesprávného právního názoru. Tím dostal se do rozporu se zákonem a musilo proto nař. rozhodnutí zrušeno býti podle § 7 zák. o ss pro nezákonnost, aniž měl soud příčinu, aby se obíral ostatními vývody stížnosti.

Č. 4875.

Státní zaměstnanci: * Dle § 13 č. 2 lit. a) nař. č. 666/1920 sluší pod pojmem »služby rovnocenné t. j. služby, jež byla podmínkou pro přijetí do civilní státní služby«, vyrozumívati službu důstojníků z povolání jenom tehdy, jestliže konání její bylo nezbytným předpokladem pro přijetí do oné služby civilní, předepsaným nějakou pozitivní normou právní neb individuálním správním aktem.

(Nález ze dne 7. září 1925 č. 16.061.)

Věc: Adolf B. v Ž. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě stran započtení vojenské služby a výměry pensijních požitků.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: St-l, berní úředník státní, domáhal se v adm. řízení započtení celé služby, kterou konal před svým vstoupením do civilní státní služby jako důstojník z povolání dle §u 4 zák. čís. 222/20 resp. dle § 13 čís. 2 lit. a) nař. čís. 666/20.

Nař. rozhodnutími bylo toto žádání zamítnuto z důvodů, že před svým vstoupením do civilní státní služby neměl st-l vzdělání předepsaného pro tuto službu, neboť vzdělání z vojenské kadetní školy neodpovídá vzdělání středoškolskému, předepsanému pro berní službu státní, a dále proto, že jeho důstojnická služba nebyla rovnocennou s jeho nynější službou civilní, neboť nebyla ani podmínkou pro jeho přijetí do civ. státní služby, ani neobsahovala výkony téhož druhu jako nynější služba berní, ježto výkony důstojníka bojovné skupiny, v níž st-l byl, jsou zcela jiného druhu nežli výkony ve službě berní.

V odvodním spise žal. úřad přiznává, že předběžné vzdělání st-lovo odpovídá sice předpokladu §u 13 čís. 2 lit. a) nař. čís. 666/20, trvá přec na zamítnutí stížnosti z důvodu, že další podmínky stanovené normou prvé citovanou, splněny nejsou.

Rozhodnutím z 22. července 1924 byl st-l přeložen na trvalý odpočinek a za základ vyměření jeho požitků pensijních byla vzata služební doba 45 let 9 měsíců a 27 dní a poslední jeho aktivní plat VII. hodnostní třídy 4. platového stupně.

Proti každému z těchto rozhodnutí podal st-l zvláštní stížnost —

Rozhoduje o stížnostech, uvážil nss toto:

Primérní otázkou jest, zda st-li bylo započísti důstojnickou službu v trvání 9 let 3 měsíců a 27 dní, neboť nebude-li tento jeho nárok uznán, padne již tím samým i stížnost podaná do vyměření požitků pensijních. Nutno tudíž v prvé řadě uvažovati o stížnosti prvé. — — —

Se zřetelem k stanovisku zaujatému žal. úřadem v odvodním spise, nutno míti za to, že mezi stranami není více sporu o tom, že vzdělání st-le, získané na vojenské škole kadetní odpovídá podmínce, na níž činí § 13 čís. 2 lit. a) nař. čís. 666/20 závislým započtení celé důstojnické služby z povolání, a není proto třeba zabývat se po této stránce nař. rozhodnutím a vývody stížnosti k němu se upínajícími.

Nss mohl proto vejíti toliko ve zkoumání dalšího odůvodnění nař. rozhodnutí, hájícího stanovisko st-li nepříznivé. V tom směru vyslovil žal. úřad, že nemůže vyhověti žádání o započtení celé služby st-lem konané svého času jako důstojníkem z povolání se zřetelem na další obsah § 13 čís. 2 lit. a) nař. čís. 666/20, a to proto, že tato služba není rovnocennou s jeho nynější službou státní, neboť nebyla ani podmínkou pro jeho přijetí do služby civilní ani neobsahovala výkony téhož druhu. Proti tvrzení posléze uvedenému stížnost neformuluje stížného bodu a nemá tudíž nss ani příležitosti ani důvodu, aby podrobil svému zkoumání, zdali a jak dalece stanovisko zde žal. úřadem zaujaté, odpovídá skutečnému stavu věci.

Řešení daného sporu závisí tudíž toliko na zodpovědění otázky, zdali důstojnická služba z povolání konaná st-lem před jeho vstoupením do civilní služby státní byla podmínkou pro jeho přijetí do této služby tak, jak toho žádá § 13 čís. 2 lit. a) nař. čís. 666/20.

Názoru žal. úřadu, došlého výrazu v nař. rozhodnutí, nutno přisvědčiti, neboť doslovu cit. předpisu nelze podkládati jiný smysl nežli ten, že službu, kterou konal ten který zaměstnanec státní jako důstojník z povolání před svým přijetím do určité civilní služby státní, klade zákon na roveň službě posléze zmíněné jenom tehdy, jestliže konání její bylo nezbytným předpokladem pro přijetí do oné služby civilní, striktně předepsaným nějakou pozitivní normou právní (srovn. ku př. § 8 nař. z 5. října 1922 č. 295 Sb.) neb individuálním správním aktem.

Že by však jako podmínka pro přijetí do služby berní byla bývala takto předepsána důstojnická služba z povolání, stížnost ani netvrdí, a jdou tudíž její vývody, v této příčině vznesené, mimo. Ježto pak stížnost jiných výtek proti rozhodnutí z 3. října 1924 nevznáší, nelze jí přiznati úspěchu. Pak padá ovšem i stížnost podaná st-lem do vyměření odpočivných požitků, vycházející jediné z předpokladu právě vyvráceného, že základ položený žal. úřadem vyměření pense st-lovy, totiž poslední jeho aktivní požitky, rovnající se 4. plat. stupni VIII. hodn. třídy, neodpovídají služnému, na něž prý měl nárok se zřetelem na započítatelnou službu konanou jako důstojník z povolání.

Č. 4876.

Vojenské věci. — Státní občanství: O zániku zaopatřovacích nároků vdovy po vojenském gážistovi, která se provdá za cizího státního příslušníka.

(Nález ze dne 7. září 1925 č. 16.680.)

V ě c: Elvíra K. v Budapešti proti ministerstvu národní obrany stran vdovského odbytného.